

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ex Illvstrissimo Cardinali Bellarmino Epitome
Controuersiarum Omnium huius Aeui
Lvthero-Calvinisticarvm Sub diuersis Titulis bis
Quadripertitis digestarum**

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiae, 1624

XLIV. Num qui defectus Animae Dominicae in Paßione Christi
interuenerint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-11726

Vnus de Trinitate passus, inquisitor acer-
rimus dicat: *Quis Vnus?* Et respondentibus, *Filius*, dicat iterum: *Ergo si unus est Filius de Trinitate*, vel, *Vnus est Trinitatis; filiorum est Trinitas*, aut, *Trinitatis est Filius*. Respondentibus, *Deus*, dicat: *Quomodo est quispiam Vnus Deus de Trinitate; cum non sit Vnus Deus, nisi Trinitas?* 4. Quia in Conc. Chalced. dictum: *Trisbagion ita corruptum dicitur esse quasi panis veneno imbutus*.

Sic confutati sunt & confusi Theopaschitæ: contra quos vide *D. Tho. 3. q. 46, art. 12*. Ad quorum gregem scabiosum nostrates quoque Luthero-calvinistæ sunt aggregandi, in priscis illis condemnatissimi. Porro alia Nouatorum carcinomata tangamus; sed manu molliore.

QVÆSTIO LIV.

Num qui defectus Anima Dominica in Passione Christi interuenierint?

HUc repete, Lector, superiora Zytimata: vt, 14. An Deus in Christo fuerit Omnipotens? 15. An iustus? 17. Bonus, an peccator? 28. An Christus ignorax fuerit? 30. An ab anima defectuosus? 31. An verè Deus? 32. An in quibusdam culpabiliter defectuosus? Quibus rite memori cum animo repetitis, oportune adieceris huc subiecta; planiusque sacrilegam impietatem perspexeris Calvinianam: cum hac enim sola penè, potissimum certè, hac in re & causa Christi passi, negotium nobis intercedit. Serpentinum igitur caput si retexto conditum; hoc ipso mecum censibitis refutatum, atque contritum.

Ad duo autem potissimum capita Calvinianas de Christo Patiente blasphemias reuocabo: ad Defectus animi, & Peccata Animæ Christi.

DE DEFECTIBVS ANIMI in Christo Patiente. CALVINVS in Ioann. 12. *Christus animi mollitie mortem, quam celestis ei decreti imposuerat necessitas, refugit*. Idem in Matth. c. 26. v. 39. *Aeternum Patris consilium rescindi postulauit: quantum in se fuit, Mediatoris sibi in iunilo diuinitus munere defungi renuit & detrectauit*.

2. Et in his omnibus non contentus, ad prauas mentis cogitationes in vocem, votumque abruptum concepta animi elisit. Nam Ego, ait ibid. abruptum hoc fuisse votum fateor; non querimoniam. Et infra: *Metu percussus, & anxietate constrictus fuit, vt necesse foret, inter violentos tentationum fluctus alternis votis quasi vacillare*. Hac ratio est, cur mortem deprecatus, mox sibi Frenum iniciat, Patrique imperio subiciens, votum illud subito elapsum Castiget a Renocet. Non fuit igitur Christi hac meditata oratio; sed vis & impetus doloris subitam ei vocem extorsit; cui statim addita fuit correctio: Eadem vehementia presentem celestis Decreti Memoriam illi abstulit. Ibidem: *In primo voto apparet placida illa moderatio, quam dixi: quia Mediatoris officio defungi renuit*. Ita ille Archilogus de Christo.

Hanc verò finitam questionem vt lectori probabilem efficiat; ad infinitam censuit transferendam. Sic igitur CALVINVS idem Instit. lib. 2. c. 8. §. 58. & 59. *Sunt enim vel primi Motus, (vt nihil de dictis factisque dicamus) directio ultimi mandati prauaricationes. Transgressores constitumur Legis, quibus semper incumbit Dei maledictio, simulac desiderium nos aliquod pupugit*. 2. Pet. MARTYR in Rom. c. 7. Comment. eidem suffragatur alacriter.

3. BUCERVS in Colloq. Ratisbon. pag. 622. ait: *Mortis iudicio ne leuissima quidem cupiditates eximuntur: Eterna à lege condemnantur*

namur, ſi vel ad contrarium afficimur; aut eius leniſſima cupiditate titillamur.

4. B. B. Z. A. in 1. Ioan. c. 5. v. 16. ſuum & ipſe calculum adiecit libenter. *Minimi mali qualſcunque cogitatio millies aternam mortem promeretur.* Subſume: Quantum igitur Chriſti hic peccatum?

5. Poſtquam verò CALVINVS in Matth. c. 26. v. 39. abruptum Chriſti votum affirmaret; mox ibidem docet, fidellum preces nro ſemper æquabile temperamentum ſervare; ſed implicitas atque perplexas ſecum aliquando conſigere.

AVTOR. Verum enim verò iſta, inconsiderata Deſideria, abrupta vota, Vacillationes, Alternationes, ſubita, immeditata orationes, doloris impetus. &c. iſta inquã, dignitate Chriſti prorsum indigniſſima ſunt, caduntque in peccatores ſolos, originali veterino deprauatos de quibus nos ſuprà quaſt. 33.

I. Age, nonne Iſa. 53. paſſus eſt, quia voluit? Qui igitur liberè mortem adiit, liberè mortis horrorem oculis obuerſari voluit; Idem liberè quoque ac meditatè dixit: *Pater mi, ſi poſſ. eſt, trans. &c.* Hocque dicendo minimè celauit naturalia pathemata Senſitui Appetitus, ſenſuumque exteriorum; interim ab ijs immuni ſtante Ratione, atque beata.

II. Ergo voluntate prius Naturali abhorrebat naturaliter à morte, vt Verus Homo: *ſi poſſ. bile tranſeat.* At voluntate Deliberata eam libens ſubibat: *Non ſicut ego naturaliter volo, ſed ſicut tu vis,* & ego tecum iuxrà deliberatè. Ita Chriſtus liberè triſtabatur, naturaliter quidè horreſcendo, at deliberatè adeundo. Sic quemque pium decet; docetque S. Auguſt. lib. 10. Confeſſ. c. 23. *Tu nos, Domine, ea tolerare; non jubes amare.* Ne

mo, quod tolerat, amat: *Eiſ; Tolerare amat.* Sic, ſic duas inter voluntates illas Domino placuit fluctuare, vt vero homini ac paſſibili; ſic Mediatoris officio deſugere; naturaliter, ſuperſedendo; deliberatè, exequendo.

III. CALVINVS ipſe hanc perſenſit doctrinam noſtram, planeque conſitetur: *Cum dictum fuerit, rectè compositos fuiſſe omnes Chriſti Affectus,* (ſic enim ad Matth. c. 6 dixerat) *Chriſtus communem nobiſcum habuit Senſum; non autem Appetitus incompſitos.* Idem in Matth. c. 26. v. 37. *Chriſtum manſiſſe, ait, compositum ad veram temperantia regulam.* Quo igitur modo nunc ſeipſam corrigit? Reſpondet: *Sic affectum ſuum ſubigit in obſequium Dei, quaſi modum exceſſerit.* Certè in primo voto non apparet placida illa moderatio. &c. Et tantò grauius Dominum accuſat. Nec Apoſtata Iulianus tantum auſus in Chriſtum fuit.

IV. QVÆRO: Si quæ inſit Chriſto inconsideratio; quæ vera iſthæc talia? *Cibus meus eſt, vt faciam voluntatem eius, qui miſit me.* Ego non veni, vt faciam vol. meã; ſed, &c. Ego ſum Paſtor bonus. B. P. animã ſuam p. p. o. s. Propterea diligit me Pater, quia ego pono animam meam. Ego, quæ coram illo placita ſunt, facio ſemper. Hæc non ſunt detrectantis officium Mediatoris.

RESPONDEO, ait Calvinus ibidem. *In eo nihil fuiſſe vitij, quod obiecto mortis terrore, ſimul oblata eſt caligo, vt aliis omnibus omiſſis ad votum illud proſiliret.*

AVTOR. AT adeò nihil hic excuſat Dominum, vt etiam infanda duo afſingat eidem: *Timorem mortis, & Caliginem.* Nihil improuiſum Chriſto, nouum ac repentinum nihil, præcognita omnia, præter experientialem notiã.

Quò

Quò detestabilior illa vox Caluini est: Vehementia doctoris presentem celestis decreti memoriam illi abstulit; ut non reputaret in ipso momento se hac lege missum esse humani generis Redemptorem.

V. Pugnantia loquitur Calvinus, Deo memoriam ipsi auferente. Nam in Matt. 26. obiectum mortis timorē abstulisse mentem Christo loquitur ac memoriam officij: At in Luc. c. 22. v. 42. acerrimè contendit; Christum intensissimè de metu & horrore diuinæ maledictionis cogitasse, ac deprecatum fuisse.

VI. Desperat causam Calvinus de nique ipse dicens in Matt. c. 26.

Neque hic subtiliter disputare necesse est, An illi obrepere potuerit salutis nostræ obliuio. Quia hoc vnum sufficere nobis debet; cum in mortis deprecationem erumperet, de aliis non cogitasse, quæ viam clausissent, scilicet deprecationi mortis. Ergo obrepit obliuio.

Ideo sibi obicit ipse, quæsito scilicet, effugio: Si quis excipiat; Primum motum, (quem frenari, antequam longius excurreret, oportuit) non fuisse temperatum, ut decebat. Respondeo, inquit, non posse in hac natura nostra corruptione perspicere Affectuum feruorem cum temperie, qualis in Christo fuit. Sed hunc dandum esse honorem Filio Dei; nec eum æstimemus in nobis.

AUTOR. AT tecum ipse pugnas, Caluine. Negas, intelligi Perspicere posse affectuum feruorem cum temperie. Quomodo igitur affirmas, quod non intelligis ipse? Ecquid culpas Christum in eo, quod non perspicis? Quomodo sententiam hanc Euangelistæ exponis, quam perspicere nequis? Cæcus, duxque cæcorum es: ut versus in sentum reprobum reprobis.

MANET itaque, IESVM I. Nec inconsideratum præcipisse votum (sic enim

Sapiens non fuisset.) 2. Nec correctione dignum aliquid dixisse: (sic enim peccasset.) 3. Nec preces non meditatas obtulisse Deo: (sic enim temerarius foret.) 4. Nec vocem vi doloris extortam profudisse: (sic enim appetitui suo dominari nequiuisset.) 5. Nec placida unquam moderatione caruisse: (sic enim passionibus vitiosis, quæ rationem antevertunt, obnoxius egisset.) Hactenus de imposita Christo obliuione sui ac inconsiderantia: (de Ignorantiâ suprâ.) Porro de Peccatis eidem affectis dilquirendū est.

QVÆSTIO XLV.

An Christus Passurus de salute sua Dubitavit, vel sibi Timuerit?

CALVINISTÆ, in horto dubitasse; in Cruce Dominum desperasse, blasphemant. Ideo

CALVINVS in Galat. c. 3. ita scepticè: Christus verè reus Maledictionis aeternæ peccator fuit. Idem in 1. Cor. c. 5. Quomodo sumus iusti coram Deo? Certè, ut Christus PECCATOR Iustus fuit.

AUTOR. Ita vniuersim iste Rhadamantus. At ordine nos; ac primum de hortensi Peccato? dein, de Cruciariorum, quæst 46.

DE HORTENSI DELICTO Domini. Caput pauere, & cadere, & mactus esse. Quia locus hic Arianis fauere, Christique derogare Diuinitati videbatur, simul & Charitati, pro nobis liberandis patiendi mortem, qualem plures adiere intrepidè martyres. Idcirco eum SS. Patres diligenter exposuerunt; tamen aliter alij variè diuinando.

AT CALVINVS, eiusque sequaces, locum hunc; non de mortis temporalis horrore; sed de aeternæ horrore supplicioque nil exhor-